

да потъвам, той вече се сбличал на брега. Той ме и измъкнал, а Лариона намериха чак през нощта.

Изгасна милата му душа и изведнаж ми стана и тъмно и студено. В деня на погребението му ме втресе и не можах да изпраля до гроба скъпия човек. Но щом се изправих на крака, първата ми работа беше да отида на гроба му. Седнах там, но от жал не можах даже да плача. В паметта ми звъни неговия

глас, оживяват думите му. А човека, който би положил нежната си ръка върху главата ми, не беше вече жив. Всичко ми стана чуждо, далечно... Седях със затворени очи. Но... някой ме дигна: хвана ме за ръка и ме дигна. Погледнах — същия селянин, който ме извади от реката.

— Няма какво да правиш тука, — каза той. — Ела с мене. Той ме заведе у тях, където и останах да живея...

Преведе Ст. В.